

Ocak

1 Ocak Perşembe

Bitip tükendik. Bütün aile koca bir günü birlikte geçirdiğimiz için olsa gerek, ölümlere benziyoruz. En son, kız kardeşim Kim, 2000 yılına girdiğimiz yılbaşında hepimizi Fransa'daki o kır evine yanlışlıkla kilitlediğinden beri hiç bu kadar uzun süre bir arada kalmamıştık. Güzel zamanlardı. Bugünse kız kardeşim kendini banyoya kilitletti ve babam onu oradan çıkarana kadar bize surat yaptı. Her zamanki gibi. Annemse bugün Bayan Çok İyimser'di. 80'lerde İsrail'de bir *kibbutz*'da gönüllü olarak çalışması ve organik pançolar örmesi hakkında ileri geri konuşup durdu. *Hayatının en güzel zamanlarıymış.*

Babam, bu durumun zorluğuna odaklanmak yerine, yeni yıl için istek listesi yapmamızın daha iyi olacağını mırıldandı. İsteklerimizi dizüstü bilgisayarına yazıyordu. Greenham Lisesi'nin Gezi ve Turizm Kolu başkanlığına getirildiğinden beri her şeyi Excel dosyasına geçirip kanıt olarak saklıyor. Annemin dediğine göre sistem babamı bir yerlerinden kısıkvrak yakalamış durumda.

Brown Ailesinin Yeni Yılda Lüks Harcamalar Listesi. 01/01/2015			
Nick Brown	Julia Brown	Laura Brown	Kim Brown
Her akşam çalışmak için bir saat sessizlik	Araba (Saab hidro-hibrid 9-50; üstü açılabilir)	Edepsiz Melekler'i ayakta tutup devam ettirmek	Hayatını geri istiyor
Pazarları Archer Omnibus seyretmek	Shiseido yüz ve vücut bakım kremleri	7/24 kullanabileceği bir e-pod	
	Ruhsal gelişim	Ravi Datta'nın beni fark etmesi (bunu yazmadım tabii)	

Annem, babamın listesini görünce gözlerini belertip şöyle dedi:

“Allahım, Nick, bu kadar farklı kutuplara gittiğimizi hiç fark etmemiştim.”

2 Ocak Cuma

Annemle babam çok derin bir inkârın içinde; bütün günlerini kanepede oturup amipler gibi körü körüne televizyona bakarak geçirdiler. Sırt sırta verip *Dumbo*, *Marry Poppins* ve *Judy Garland: a Tribute in Song*'u izlediler.

Kim'i ise, pizza getiren çocuğa kapıyı açmak için gittiğimde sadece 5,2 saniye gördüm. Odasından fırtına gibi çıktı, ölü balık gözleriyle elimdeki pizza kutusunu kapı ve paldır küldür odasına geri döndü. Annemle babamın bu ölü hallerini, erkek arkadaşı Paul'u odasına çekinmeden sokmak için çok iyi kullanıyor. Kapıyı açtığında gerçekten çekinmediklerini gördüm.

Ben de haberleri seyretmek ve karbon kotası için yapılan geri sayıma şöyle bir bakmak istiyordum. Ama uyuşturucu ve müzikal hastalarının bulunduğu bir evde bu neredeyse mümkün değildi. Bu yüzden ben de gizlice yan komşumuz Kieran'a sığıştım. İçeri girdiğimde Kieran mutfak lavabosunu söküyordu. Durumu çok da komikti doğrusu. Çünkü Kieran 30'lu yaşlarında, yalnız yaşayan gay bir kuafördü. Bütün geceyi dışarıda geçirdikten sonra kanepeye uzanıp saatlerce ağzının suları akararak müzikal seyretmesi gereken tek kişi varsa o da Kieran'dı. Ama işte tam da bu yüzden onu çok seviyordum. Asla ne yapacağını kestiremezsiniz ve o bütün yetişkinlerin *tam tersi* şekilde hareket ederdi. Eğer o bu durumla başa çıkmayı beceriyorsa, gün gelince ben de becerebilirim diye hesaplıyordum doğrusu.

“Tut şunu,” diye homurdandı ve kafasını tekrar aşağıya sokmadan önce elime lavabonun bir aksamını tutuşturdu. Sonra açtığı yeri elinde bir elbise askısıyla hırsıyla dürtüklemeye başladı. İşte o an tapa deliğinden korkunç bir uğultuyla vıcık vıcık bir şeyler fışkırdı.

Kieran “Aman Tanrım!” diye bir çığlık atıp geriye çekildi, ama et, yağ ve havuç parçaları suratının ortasına fışkırmıştı bile. İğrençti.

Kieran hemen kendini düşün altına attı ve saatlerce orada kaldı. Ben de Kanal 4 haberlerini açtım. Televizyon stüdyosuna kocaman bir geri sayım saati konulmuştu. Bu saatin farkı, üzerinde rakamlar yerine karbon sembollerini gösteren devasa bir renk çemberi olmasıydı. Aslına bakılırsa, bir çocuk programı gibi gözüküyordu ama ne yazık ki buz gibi gerçektir. Mahvolmuştuk.

Her neyse, bugünkü sembol yiyecek milleriyle ilgiliydi. Sunucu ikiye ayrılmış ekranın önünde duruyor ve kolunu ekranın soluna doğru hareket ettiriyordu. İşaret ettiği yerde Güney Afrikalı bir çiftçi elinde olgun bir mango tutuyordu. Diğer tarafta ise Kentli bir çiftçinin elinde buruş buruş bir elma vardı. Yani, 12 bin hava mili uzaktaki mango, eski ve pis bir kamyonetle 40 dakikada getirilen bir elmayla karşı karşıyaydı. Karbon hesaplamalarının hiçbir akıllıca yanısı yoktu ama hayat kesinlikle daha az çekici hale geliyordu.

Bu yüzde 60'lık düşüş en önemli şeydi. 2030 gibi bu rakama ulaşmamız öngörülüyordu, ama Büyük Fırtına'dan sonra her şey değişmiş ve daha ivedi bir hal almıştı. Tamam, öyle olmasına öyleydi ama neden önce Britanya bunu yapıyordu? O fırtınada en fazla bizim zarar gördüğümüzü biliyordum, korkunç kâbus zamanlardı. Evler kelimenin tam anlamıyla yerlerinden sökülüp, binlerce insan bütün bir kış evsiz kalmıştı ve hiçbir yerde petrol yoktu. Sanıyorum işte o zamandan sonra insanlara gerçekten bir şeyler oldu. Herkes bir anda “bu kadarı yeter, durun” demeye başladı. Avrupa da bizi takip edecek. Yani en sonunda onlar da bunu yapacak. Ama şimdi kendilerinden başka birileri başladı diye çok mutlular. Yani bizi aptal kobay ucubeler olarak görüyorlar ve arkalarına yaslanıp bizi seyreliyorlar.

23.00. Şimdi yataktayım. Alllaaahımmmm. Kieran temizlenirken gerçekten de aşırı karbon salmıştı.

“Tertemiz oldum,” diye hâlâ söyleniyordu. “Bu dünya avcı-toplayıcı, maço lavabo işçilerinin dünyası şimdi. Peki benim gibi minik, narin bir kuaför çocuk ne olacak?”

Kieran, haftada altı defa filan spor salonuna gidiyordu, ben de bu yüzden ona müthiş göğüs kasları olduğunu söyledim, ki bu genelde onu mutlu etmeye yeterdi.

“Tabii, tabii. Versace, Laurent Perrier, Ibiza’da hafta sonu tatilleri ve kulüpler olmadan ne işe yarar ki bunlar? Bir erkek kuaför, bir hayat tarzı olmadan asla ciddiye alınmaz!”

“Sanki o bahsettiğin şeylerin birini bile yapabileceksin de!” diye homurdandım. “Sürekli sahneyi başkalarının kaldığından şikâyet edip durursun.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama onlar da benim seçim hakkımı elimden alıyorlar!”

Yüzüne baktım, hiç de komiklik ediyor gibi bir hali yoktu, ağzı küçük bir çocuğun ağzı gibi büzülmüştü.

Eve geldiğimde annemle babam televizyonun karşısında uyuyakalmıştı, evdeki bütün ışıklar ışıllı ışıllı yanıyor ve Kim de müzik setiyle banyodaydı, ama odasındaki HD televizyon da açıktı. Karbon limitleri düşürülünce bu aileye ne olacak, gerçekten bilmiyorum.

3 Ocak Cumartesi

Babam bu gece bilgisayarın başına oturdu ve hepimizi karbon kotalarımızın ne alemde olduğunu incelemek için iğrenç bir resmi internet sitesinin başına topladı. Çok fenaydı. Esasında gezi, ısınma ve yiyecek için aylık kullanım olarak 200 karbon puanımız vardı. Giyecek, teknolojik

harcamalar ve kitap gibi diğer ihtiyaçlar için de parayla karbon puanı satın alabiliyorduk. Yani şöyle anlatayım, eğer bir bilgisayar alacaksanız ve o bilgisayar Çin'den gönderilecekse ve gönderilirken fosil yakıtlar kullanılacaksa, bütün bunların yapılması için gereken enerjinin karşılığı olarak çuvalla para ödemeniz gerekiyordu.

İlk başta, serbest pazar ekonomisi uygulamaya başlamışlardı, yani eğer zenginsen peşin olarak karbon alıyordun ve nasıl istersen öyle kullanıyordun. Ama geçen yıl eylül ayındaki protestolardan sonra hükümet bu sistemi geri çekti ve kuralları değiştirdi. Artık aylık olarak en fazla 50 karbon puanı ek kullanım hakkı veriliyor.

En kötüsü de, bunların hepsinden daha önemlisi, ben ve Kim, ailemizin enerji kullanım kotası için kendimizin kilerden bir sürü puan vermek zorundayız. Bu da bize gezmek, okul ve dışarı çıkmak için gerçekten içler acısı bir miktarda puan kalması demek. Araba kullanma kesintisi geri gelmişti, günde yalnızca iki saat bilgisayar, televizyon, HD ya da müzik seti kullanabilecektik, oturma odasındaki sıcaklık 16 dereceye indirilmişti, evin diğer yerleri için günde bir saat ısıtma izni vardı, duşlar en fazla beş dakika sürecekti ve eğer güzel bir banyo yapmak isterseniz yalnızca hafta sonu yapacaktınız. Tabii saç kurutma makinesi, tost makinesi, mikrodalga fırın, akıllı telefon, de-iyonayzer (annem), su ısıtıcısı, ışıklar, PDA, e-pod, buzdolabı ya da soğutucu gibi aletler arasında seçim yapmak zorundaydık. Uçakla bir yere gitmek asla ve kat'a olmayacaklar arasındaydı ve alışveriş, gezme ve gece dışarı çıkmalar için de

durum çok parlak değildi. Hepsinde seçim yapmak zorundaydık.

Oturdum ve grubum *edepsiz melekler*'i düşüdüüm.

Gruptan Claire bir süre Straight Edge ile fena halde hardcore takılınca, *müzikal farklılıklar* yüzünden ayrılmış ve sonra tekrar birlikte çalmaya başlamıştık. Claire çok fena militandı. O zavallı kakao tohumu çiftçileri hakkında uzun bir vaaz dinlemeden yanında bir Snikers bile açamazdınız. Neyse ki o sümüklü sevgilisiyle tekrar barıştı ve güzel bir jambonlu sandviç yedi de -hepsi aynı gün içinde oldu- bunları unutuverdi ve biz de tekrar birlikte *çooookkk* güzel müzikler yapmaya başladık. Bu benim hayalim.

Bu aralar herkes şöyle şeyler söyleyip duruyor: *Arabamı satmıyorum, alabilmek için çok çalıştım ya da liseden sonraki boş yılıma geri dönmek ve sizin şu bencil ve şımarık kuşağınızdan uzaklara kaçmak istiyorum ya da ısrar ediyorum; televizyon başında her gün geçirilen saatlerin bir kısmı kesin şu aşk meşk programlarına harcanıyor.*

